

KOMİK VE HEYECANLI
MACERALARIYLA

HİPER CEMİL

ALTIN ANAHTAR'IN GİZEMİ

MUSTAFA KEMAL ÇELİK

GENÇ HAYAT

MUSTAFA KEMAL ÇELİK

Tarsus'ta doğdum. Ufacık bir çocuktum, büyüdüm kocaman bir insan oldum. Üç çocuğum var ama ben hep onlarla birlikte çocuk kaldım. Evet evet, gerçekten çocuk kaldım. Nasıl mı? Parka gittiğimizde kaykaya ilk önce hep ben binerim. Çocuklarımla televizyonu açıp saatlerce seyretmek yerine beştaş, hımbıl oynayıp kitap okurum. Mahalledeki çocuklarla yakar top, saklambaç, birdirbir oynarım.

Eee, rehber öğretmen olunca çocuklarla anlaşmak çok kolay. Okulumdaki öğrencilerimle birlikte her sene uçurtma, misket, topaç şenlikleri düzenleriz. Bir gün sizi de beklerim. Ama tek bir şartla. Gelirken bilgisayarınızı, tabletinizi, telefonunuzu evde bırakın, yanınıza sadece oyuncaklarınızı ve kitaplarınızı alın.

Bir sonraki kitapta görüşmek üzere...

KARAKTERLER

Birtanecik
annem

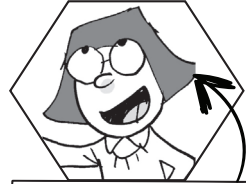
Canım
babam

Ben
Hiper Cemil

En iyi arkadaşım
Batu

Yakın arkadaşım
Doğa

Okul Müdürümüz
Cingöz Şinasi

BÖLÜM 1

**NEREDE HAREKET,
ORADA BEREKET**

Merhaba, benim adım Cemil. On yaşındayım. Özel Şinasi Eğitim Kurumları Okulu'na gidiyorum. Annem ev hanımı, babam ise öğretmen. Annem ve babam, bana **"Minik Kuşum"** diye sesleniyor ve beni çok seviyorlar. Ben de onları çok seviyorum. Böyle bir aileye sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Annem ile babam, **çok sakin** ve **anılayışlı** insanlardır. Birçok hata yapmama rağmen bana kızmazlar. Yaptığım yanlışın ne olduğunu söyleyip bana doğrusunu anlatırlar.

Aslında her insanın yapması gereken de bu olmalı. Bir insan yanlış yaptığı zaman; **onunla alay etmek, kızmak yerine ona doğrusunu anlatmalıyız.** İşte benim annem ve babam böyle yapıyor.

Biz üç kişilik bir aileyiz: Ben, annem ve babam. **Haa**, unutmadan bir de çok sevdiğim **balığım** ve **kedim** var. Onlar da bizim aileden ve ben onları **çok seviyorum.** Herkesin bir ismi olduğu için ben de onlara birer isim verdim. Verdiğim isimleri merak ettiniz değil mi?

Çekiyorum, peynir deyin!

Kedinin normal hali mi bu?

Peynir mi, peynir nerde?

Kaşar peyniri mi?

Balığımın ismi "**Pörtlek Göz,**" kedimin ismi ise **Tifrek**. Balığımın ismini gözleri dışarı pörtlek olduğu için koymadım. Aslında gözleri dışarı pörtlüyor ama sadece beni gördüğü zaman. Yoksa beni görmediği zamanlar oldukça normal bir gözü var. Bir de **zavallık** beni gördüğü zaman akvaryumun içinde kaçacak yer arar. En sonunda akvaryumdaki kayanın altına saklanır. Oradan pörtlek gözleriyle bana bakar.

Kedim Titrek de aynı şekilde. Annemin, babamın ve başkalarının yanında oldukça normal. Ama beni görünce **zavalcılık birden titremeye başlıyor**. O da aynı Pörtlek Göz gibi kaçacak yer arıyor.

Çoğu zaman evin içinde kaçacak yer bulamayınca kendini balkondan aşağıya atıyor. Neyse ki zemin katta oturduğumuz için Titrek yara bere almadan kurtuluyor. Böyle olunca ben de onlara bu isimleri taktım: Pörtlek Göz ve Titrek.

Hâlâ anlamış değilim. Acaba **neden** sadece beni görünce birinin gözleri pörtlüyor, öbürü titremeye başlıyor? Anneme bunun nedenini sorduğumda, "Günü gelince hepsini anlatırım." dedi.

Benim adım Cemil demiştim değil mi? Siz şimdi **Hiper Cemil**'in kim olduğunu merak ediyorsunuzdur. Durun, size Hiper Cemil'in kim olduğunu anlatabayım.

Annem ve babamın çok sakin ve anlayışlı insanlar olduğunu söylemişim. Ben ise onların tam tersi **çok hareketli** bir çocuğum. Hareketli olmam, okuldaki rehber öğretmenimizin de dikkatini çekmiş. Bir gün okulda

rehber öğretmenimiz benimle görüşmek istediğini söyledi.

Rehber öğretmenimin yanına gittiğimde benimle çok hoş bir sohbet etti. Bir sürü sorular sordu. Ardından yine bir sürü **değişik şekiller** gösterdi. Çok farklı kâğıt ve tahtalardan oluşan birtakım testler uyguladı. Sonra annemi ve babamı okula çağırdı. Onlarla da görüştükten sonra beni hastaneye götürmelerini istedi.

Annem ve babam ile hastaneye gittik. Burada yapılan muayene sonucunda benim **hareketli** olduğuma karar verildi. Annem ve babam bu duruma çok üzüldüler ama niye üzüldüler bilmiyorum.

Hastaneden çıktıktan sonra annem, derslerimden geri kalmayayım diye beni okula bıraktı. Bu sırada öğretmenimle de görüştü. **Benim hiperaktif olmadığımı, sadece hareketli olduğumu öğretmenime ilettiler.**

Öğretmenim ile birlikte ne yapabileceklerini konuştular. Annem, öğretmenim ile konuşurken sınıftan birkaç arkadaşım onları gizlice dinlemiş. **Kim olabilir ki bunlar?** Tabii ki herkesin konuşmalarını gizlice dinleyen Ercan ile Ali arkadaşımız.

Ercan ve Ali, okulda sürekli oyunbozanlık yapan iki arkadaşımız. Küçük büyük demeden herkese karışır ve herkesin oyununu bozarlar. O yüzden hiç kimse onlarla oyun oynamak istemez. Bir de **Tabii ki** izin almadan insanları gizlice dinleme gibi kötü bir huyları var. **Bu yaptıkları çok yanlış değil mi?**

Öğretmenimiz, insanları gizlice dinlemenin yanlış olduğunu birçok defa bize anlatmıştı. Ama yine de Ercan ile Ali, annemle öğretmenimizin konuştuklarını gizlice dinlemişler.

Bu olaydan iki gün sonra okulda oynuyorduk. Ercan ile Ali, her zamanki gibi arkadaşlarımızın oyununu bozup kaçıyorlardı. Bu sırada kaçarken yanlışlıkla Ercan bana çarptı ve ikimiz birlikte **"Paaaaaaatttttttttt!"** diye yere düştük.

Ben daha ne olduğunu bile anlamadan Ercan, "Önüme baksana Cemil!" diye bağırmaya başladı. Ben de, "Sen gelip bana çarptın Ercan, asıl sen önüne bak!" dedim.

O sırada Ali hemen Ercan'ı savundu. Ercan ile Ali birlik olup benim üzerime doğru geldiler. İkisi de bana, "Asıl sen önüne bak Hiper Cemil!" dediler. Sonra da tüm okulda **avazları çıktığı kadar** bağırmaya başladılar:

- Hiper Cemill, Hiper Cemill, Hiper Cemill! Arkadaşlar Cemil'in annesi ile öğretmenimiz konuşurken duyduk. Cemil arkadaşımız aşırı hareketliymiş ve doktorlar ona "**Hiper Cemil**" demişler.

İşte böyle arkadaşlar, Hiper Cemil dedikleri kişi de ben oluyorum. Yani Hiper benim lakabım oluyor. **Tabii ben o zaman Hiper'in ne olduğunu bile bilmiyordum.**

Ercan ve Ali'nin hiç durmadan "Hiper Cemil, Hiper Cemil, Hiper Cemil!" diye bağışmaları

üzerine tüm öğrenciler etrafımıza toplanmıştı. Hepsi bana **tuhaf tuhaf** bakıyordu. Çok utandım. Ne yapacağımı şaşırđım. Tam o esnada Batu arkadaşım jet hızıyla yardımına yetişti.

Haaa, bu arada size Batu'nun kim olduğunu anlatmadım değil mi? **Batu benim en iyi arkadaşım.** Ben onu çok severim, o da beni çok sever.

Batu ile tanışmamız çok **ilginç** olmuştu. Bir gün okula gelirken harçlığımı evde unutmuşum ve karnım çok acıkmıştı. Kantinin yanında durmuş herkesin aldığı yiyeceklere bakıyordum. Onlar **şapur şapur** yerken ben de onları seyrediyordum. Nasıl da karnım acıkmıştı. O sırada Batu yanıma geldi ve bana dedi ki:

Merhaba benim adım Batu, senin adın ne?

Benim adım Cemil.

Cemil bak, simit aldım, istersen ikiye bölüp birlikte yiyelim. Ayranı da birlikte içeriz. Olur mu? Ne dersin?

Bu sözler üzerine o kadar mutlu oldum ki anlatamam. Batu, simidi ikiye böldü ve yarısını bana verdi. Ayranı da bir o içti, bir ben içtim.

Akşam babam eve gelince Batu'nun simidi benimle paylaşmasını anlattım. Babam bile Ba-

tu'yu görmeden, tanımadan sevdi. "Aferin arkadaşına. Çok güzel bir davranışta bulunmuş." dedi.

Gerçekten de şu dünyada paylaşmak kadar güzel bir şey yok değil mi?

Keşke herkes Batu arkadaşım gibi paylaşmayı bilseydi. İşte o gün bugündür Batu benim en iyi arkadaşım, ben de onun en iyi arkadaşayım.

Neyse biz tartışmaya dönelim. Ercan ve Ali, benim için "Hiper Cemil, Hiper Cemil!" diye bağırırken Batu, onları uyardı:

– Arkadaşlar öğretmenimiz bize, birbirimize lakap takmanın yanlış bir davranış olduğunu anlatmadı mı? Herkesin güzel bir ismi var ve biz insanlara güzel isimleri ile **hitap** etmeliyiz.

Ama gel de bunları Ercan ve Ali'ye anlat bakalım. Hâlâ avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı:

Hiper Cemil, Hiper Cemil, Hiper Cemil!

Bunun üzerine arkadaşım Batu, Ercan ve Ali'ye şöyle dedi:

– Ercan, Ali biz de size lakap taksak hoşunuza gider mi?

– Kimse bize lakap takamaz. Öyle değil mi Ali?

- Doğru söylüyorsun Ercan. Hem bize ne lakap takacaklar ki? Biz Cemil gibi **hareketli** değiliz. Ama doktorlar Cemil'e "Hiper" demişler. Onun adı bundan sonra Hiper Cemil.

Batu, daha fazla dayanamadı:

- Ercan biz de sana **Oyunbozan** Ercan ders sek hoşuna gider mi? Çünkü herkesin oyununu bozuyorsun. Ali sana da **Uyurgezer** Ali ders sek hoşuna gider mi? Geceleri uykunda geziyormuşsun. Biz de bundan sonra sizi bu şekilde çağırırsak hoş olur mu? Olmaz değil mi? Siz de bir daha başkalarına lakap takmayın.

Batu bunları sadece uyarı amaçlı söylemişti. Ama onun bu söyledikleri orada bulunan tüm öğrencilerin hoşuna gitmişti. Hepsi birden gülmeye başladı. Bir yandan gülüyor bir yandan da Ercan ve Ali'nin lakaplarını tekrarlıyorlardı.

Oyunbozan Ercan, Uyurgezer Ali, Oyunbozan Ercan, Uyurgezer Ali...

Ercan ve Ali, kendilerine lakap takılmasından hiç hoşlanmadılar. İki de çok sinirlendi ve birden Batu'nun üzerine yürümeye başladılar. Ercan tam önümden geçerken ayağı benim ayağıma takılmasın mı? **"Güüüümmmm"** diye bir ses geldi. Ercan yere düşmüştü ve bir kolunu

tutarak avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başladı:

Annneee, annneee, kolum kırıldı, annneee...

O sırada Uyurgezer Ali, "Ben müdüre gidip seni şikâyet edeceğim. Hiper Cemil, Ercan'ın kolunu kırdı diyeceğim." dedi ve koşmaya başladı. Ben de **hemen** Ali'nin ardından koştum ve Ali'nin kolunu tuttum.